

serie de autor
Gheorghe Vîrtosu

IGNORANȚA în brațele omenirii

volumul III

O șansă dintr-o mie

John rămase fără cuvinte. Legenda îl captivase. Nu mai vedea nici pe unde mergea. Nu mai resimțea durerea piciorului.

Continuare în volumul al IV-lea

CUPRINS

Senegal. Casa Cleopatrei.....	3
Senegal. Pădurea în care are loc tortura.....	16
Senegal. Casa Cleopatrei.....	23
Senegal. Acțiunile ilegale din Casa Cleopatrei sunt descoperite.....	37
Senegal. Malul râului Senegal.....	99
Senegal. Casa Cleopatrei.....	99
Senegal. Malul râului Senegal.....	107
Senegal. Casa Cleopatrei.....	109
Senegal. Carcasa tancului.....	121
Senegal. Malul râului Senegal.....	131
Senegal. Casa Cleopatrei.....	138
Senegal. Ferma lui Damal.....	144
Senegal. Centrul de Cruce Roșie Boulel.....	149
Senegal. Palosick.....	152
Senegal. Ferma lui Damal	188
Irak, baza militară Basra.....	190
Senegal. Drumul spre vila lui Damal.....	202
Senegal. Palosick.....	217
Senegal. Carcasa tancului.....	220
Senegal. Ferma lui Damal.....	220
Senegal. Palosick.....	254
Senegal. Ferma lui Damal.....	276
Senegal. Carcasa tancului	279
Senegal. Comuna Dealii.....	280
Senegal. Ferma lui Damal.....	282
Senegal. Traseul lui John.....	285
Senegal. Călătoria copiilor din Palosick.....	287
Senegal. Traseul lui John.....	290
Senegal. Ferma lui Damal.....	291
Senegal. Traseul lui John.....	295
Senegal. Ferma lui Damal.....	302
Insulele Tenerife, Las Palmas.....	305
Senegal. Insulele Canare. „Drumul crucii”	346
Senegal. Ferma lui Damal	352
Senegal. Călătoria copiilor din Palosick.....	370
Senegal. Traseul lui John.....	385
Senegal. Colina pietrelor din deșert.....	490
Senegal. Călătoria copiilor prin deșert.....	500
Senegal. Ferma lui Damal.....	529
Senegal. Călătoria copiilor prin deșert.....	540
Senegal. Ferma lui Damal.....	551
Senegal. Călătoria copiilor prin deșert.....	551

IGNORANȚA în brațele omenirii

III volumul III

© 2019 by Editura Adenium

Această carte este protejată prin legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare efectuate fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

VÎRTOSU, GHEORGHE

Ignoranța în brațele omenirii. vol. al III-lea: O șansă dintr-o mie/
Gheorghe Vîrtosu - Iași: Editura Adenium 2019

ISBN ROMAN: 978-606-742-323-5

ISBN VOLUM: 978-606-742-330-3

Continuare din volumul al II-lea

Senegal. Casa Cleopatrei

Diara le explică tuturor fetelor ce s-a întâmplat și ce plan puseseră la cale împreună cu Natasha. Apoi îl luă pe John de mână, după ce îl liniștise spunându-i ce vor face și, alături de Natasha, mergând în fruntea fetelor, s-au apropiat de ieșirea din hol. Se auzea muzică din încăperea paznicilor. S-au ițit din nou înăuntru pe ferestruică și îi văzură picioarele lui Omarr, cel de-al doilea paznic. Se afla în aceeași poziție, cu picioarele atârinate, ieșite de sub pătură. Natasha li se adresă fetelor:

— Va trebui să intrăm peste el, îl immobilizăm legându-l de picioare, apoi ne vom continua drumul!

Fetele nu înțelegeau engleza, iar Diara le traduse imediat.

— Da! Da! au fost toate de acord, vorbind în șoaptă.

— Tu rămâi cu John până noi îl immobilizăm, zise Natasha, Diarei.

Aceasta a dat discret din cap că a înțeles, să nu vadă copilul. Natasha se strădui să deschidă ușa cu grijă, dar cu toate acestea făcu zgomot. Au înlemnit toate privind cu groază patul, crezând că se va trezi paznicul. Dar acesta nu se mișcă. Astfel că după

câteva clipe de încordare în care fetele nu își desprindeau privirile de la picioarele paznicului, Natasha își făcu curaj și deschise ușa larg. Încurajându-se una pe alta, fetele au intrat în cameră în vârful degetelor, cu ochii în patru. Natasha luă de pe o masă sticla de whisky pe care o lăsase Kiano, pregătită să îl lovească pe gardian în caz că se va trezi. Fetele de asemenea culegeau tot ce le cădea la îndemână, diferite obiecte cu care s-ar fi putut apăra în caz de nevoie: sticle de băutură, o bătă de baseball... Când s-au apropiat de canapea au văzut pe masă un pistol. Se priviră circumspecte. Natasha îl luă și i-l dădu unei fete, la întâmplare. Paznicul era în continuare nemișcat, sub pătură, cu capul acoperit așa cum îl lăsase Kiano. La un semn scurt din cap al Natashei, câteva fete au sărit peste el să îl lege cu un cablu electric. L-au lovit în ideea de a nu apuca să se trezească, dar gardianul tot nu se mișca. Fetele au rămas cam șocate de acest lucru. După un timp, Natasha își făcu curaj și ridică pătura; le izbi un miros puternic de băutură.

— Pfu! E beat! zise ea uitându-se la paharele de pe masă.

— Cu atât mai bine pentru noi, comentă Diara.

— L-ați legat bine? se interesă Natasha de fete.

— Da, îi arătară cum îi fuseseră legate mâinile și picioarele.

— Trebuie să ne grăbim! se auzi o fată din grup, destul de îngrijorată.

Îi umplură gura paznicului cu cârpe, îl legară cu un ciorap găsit pe acolo ca să nu urle în caz că s-ar fi trezit. Toate o privire apoi pe Natasha, pe care o percepeau ca pe un lider în situația respectivă. Aceasta se uită în jurul său. Mai descoperi un pistol

în raftul de dedesubt al mesei pentru televizor. Îl luă, fluturându-l în fața fetelor și le întrebă:

— Știe cineva să-l folosească?

— Nu! răspunseră acestea.

— Nici tu? îi zise Diarei.

— Nu, flutură din cap și ea.

— Știu eu! se auzi vocea lui John.

— Tu? De unde? îl întrebă Natasha.

— Din jocuri, din filme...

— Da, desigur! Cum de nu m-am prins? zâmbi Natasha.

— E simplu: trebuie să apăsați pe trăgaci! îi arătă John, acesteia. Apoi...

Natasha se uită la armă, ridică din sprâncene, apoi se întoarse către fata care luase celălalt pistol:

— Ai înțeles acum? Ai ști să-l folosești?

Fata nu știa engleza. Privea pistolul pe toate părțile. Natasha strâmbă în mod simpatic din nas și îi întinse arma cu fermitate Diarei.

— Cred că tu ai înțeles unde trebuie să apeși? îi zise Natasha văzând că aceasta o privește nedumerită.

— Da, șopti Diara.

— Atunci plecăm! hotărî Natasha.

— Cu ăsta ce facem? interveni una din fete arătând la cuțitul pe care îl luase în mână de pe acolo.

— Ce a spus? vru să știe Natasha, pentru că fata vorbise în senegaleză.

— Întrebă ce vom face cu cuțitul, i-a tradus Diara.

— Să îl folosească ca să se apere, dacă vom fi atacate! o sfătui Natasha, iar Diara traduse.

Fetele conștientiză o dată în plus că după ce vor ieși din casă, cine știe ce li se putea întâmpla. Astfel că au mai căutat prin încăpere obiecte cu care să se poată apăra, dacă va fi nevoie. Pregătite astfel se îndreptară spre cealaltă ușă, care dădea în casă. Natasha trase zăvorul să o deschidă. Se uită să vadă dacă e liber și la semnalul Natashei, urcă încetîșor scările. Natasha era în fruntea tuturor. Un zgomot care se auzi în clipa următoare o făcu pe aceasta să se oprească.

— Ce-a fost asta? se întoarse ea, interesându-se în șoaptă.

I se spuse că una dintre fete se împiedicase de un ghiveci gol pentru flori. Sărmana fată, își mușcase limba să nu țipe.

— Fiți mai atente, ce naiba? le reproșă Natasha.

Una dintre fete luă ghiveciul în mână ca să nu se mai împiedice și altcineva. Au răsuflat ușurate că nu fusese ceva mai grav și au pornit mai departe. Ajunse la ușa de sus, Natasha privi prin gaura cheii. Era întuneric în casă, nu vedea nimic. Voi să bage cheia, dar Diara o prinse de mână.

— Ce-i? se întoarse Natasha.

— Lasă-mă să mă uit și eu, șopti Diara.

Aceasta era neliniștită. Se temea nu atât pentru ea, cât mai ales pentru copil. Era conștientă că nu mai exista cale de întoarcere.

— Pofitim! nu se opuse Natasha făcându-i loc.

Diara se apropie de gaura cheii cu John de mână. Era întuneric de partea cealaltă a ușii. Nu vedea nimic. Își opri respirația și ascultă puțin cu atenție. Apoi se uită la Natasha. Aceasta introduse cheia și deschise ușa. Înainte de a apăsa clanța, li se adresă fetelor:

— Ieșim toate odată! Dacă paza doarme, vom evada în grup. Dacă ne văd, fiecare va fi pe cont propriu.

Diara le traduse. Fetele mai întâi s-au privit suspicioase, s-au gândit puțin și în cele din urmă au fost de acord. Natasha se uită în ochii Diarei; era înspăimântată. Îl ținea strâns de mână pe John.

— Gata? o întrebă.

— Da, șopti Diara.

Natasha deschise ușa și pășeau împreună înaintând pe hol spre ieșire. Cercetau curioase, în fugă, camerele pe care le traversau. Una dintre fete țâșni în bucătărie, luă o bucată de pâine și mușcă din ea molfăind cu poftă.

— Acum ți-ai găsit? o dojeni alta.

— Pe drum ne va fi foame. Ne va prinde bine, îi răspunse prima.

Natasha ajunsese la ușa de afară. Pe fereastră nu văzu nimic. Când să deschidă, însă, auzi o voce de bărbat. S-a retras iute și ascultă atent. Au surprins discuția dintre doi bărbați care

vorbeau în senegaleză, undeva în dreapta ușii. Nu-i vedeau. Natasha se uită la Diara pentru că nu înțelegea dialogul aceloră:

— Lasă-mă pe mine, îi șopti aceasta.

— Ok!

Cu John de mână, care sărăcuțul transpirase tot, în pijamăluțe cum era, Diara se retrase în partea stângă a ușii și se își. Văzu la masa de la terasă doi bărbați cu vârste cuprinse între 35 și 40 de ani. Erau paznicii Cleopatrei. Îi văzuse când venise cu John. Acum jucau cărți la lumina unei lămpi în jurul căreia roiau insectele. Diara se apropie de Natasha și-i șopti.

— Sunt doi bărbați pe terasă, joacă cărți.

Natasha făcu din cap semn că a înțeles. Le atrase atenția un zgomot venind din spate. S-au întors și au văzut fetele în hol, zgomotul venise de la ele. Aduseseră din bucătărie o oală cu mâncare, luau cu mâna din ea și înfulecau cu poftă. Le era foame. Erau fete simple, de la țară, cu destine dramatice. Nu știau neapărat cum să se comporte în diverse situații, spre disperarea Natashei.

— Ce aveți, fetelor? Ce-i cu voi? le dojeni Diara în șoaptă.

— Ne e foame! răspunse una dintre ele și îi întinseră ceaunul, servindu-le și pe ele.

— Tzz! țâțâi Natasha supărată căci nu aveau vreme de așa ceva. Imediat vom ieși afară, fetelor! Ce-i cu voi?

— Pregătiți-vă uneltele pentru apărare! le sfătui Diara.

— Am înțeles! răspunseră toate ștergându-și de haine mâinile de mâncare și devenind atente.

Lângă ușă, Diara și Natasha pregăteau ieșirea. Abia de mai respirau:

— Eu voi deschide ușa și le voi pune pistolul în față, zise Natasha. Dar tu, indiferent de ce va fi, îl vei lua pe John și fugiți în pădure! Să vă salvați, ai înțeles?

— Da, am înțeles! răspunse Diara privind-o lung.

Inimile le băteau să le sară din piept. Natasha închise ochii pentru câteva clipe și șopti probabil o rugăciune. În timp ce se pregătea să deschidă ușa se auzi din nou un zgomot. Speriată, Natasha se retrase privind în spate.

— Ce mai e de data asta? șopti ea pierdută.

O fată prinsese motanul stăpânei care ieșise dintr-o odaie și mieunase ușor; probabil le simțise. Diara observă ce se întâmplă și-i zise Natashei:

— Rămâi tu cu John puțin, te rog!

Natasha nu avu timp să riposteze că Diara deja se îndepărtase. S-a apropiat de fata care luase pisica voind să o muștruluiască, însă i-a atras atenția camera din partea opusă. Ceva o îndemna să intre.

— Ai grijă de pisică să nu faci zgomot! îi spuse Diara fetei, în timp ce ea intră în camera care, fără să-și dea seama de ce, îi trezise interesul. Era mobilată, avea o măsuță, fotolii, bibliotecă. În semiîntunericul odăii distinsă o ușă laterală. Diara a înțeles imediat că acolo mai era o cameră. Se îndreptă însă mai întâi spre fereastra cu draperii groase, ce conferea o altă viziune spre curte. Se uită de acolo și îi văzu pe cei doi gardieni care jucau cărți, însă din spate. La lumina lămpii se adunaseră o mulțime de

insecte, dar părea ca prezența lor să nu-i deranjeze pe cei doi. Un zgomot se făcu auzit chiar din spatele Diarei. Aceasta tresări, întorcându-se brusc și zărind-o pe Natasha, își duse mâna la inimă.

— Unde-i John? veni repede în întâmpinarea Natashei.

— Tu ce cauți aici? veni întrebarea acesteia.

— Unde-i John? repetă Diara.

— A rămas la ușă, cu una dintre fete...

Diara dădu să fugă la el, dar Natasha o prinse de mână.

— Spune-mi, vreau un răspuns! Ce căutai aici?

Diara privi înspre ușa pe care o descoperise când a intrat și îi răspunse:

— Mă gândeam că poate găsim o altă ieșire? zise Diara în șoaptă. Totuși acolo sunt doi gardiani înarmați, poate găsim o altă ieșire; să nu transformăm totul într-un măcel.

Natasha îi lăsă mâna, se îndreptă spre ușa aceea și o deschise. Păși înăuntru cu băgare de seamă. Și camera aceasta era mobilată. Se uită la Diara. Aceasta îi făcu semn să se apropie spre fereastră, să vadă unde dă. Natasha se conformă imediat. Feri draperiile și observă că de acolo au vedere în partea stângă a casei. Din nou au fost distrase de un zgomot, venind din spatele lor. Doar printr-o minune nu le-a scăpat un strigăt de spaimă. Era John cu o fată care-l ținea de mână.

— Nu am vrut, dar a insistat! se scuză aceea, arătând la copil.

Natasha se întoarse la fereastră voind să o deschidă.

— Lasă-mă pe mine, se oferi Diara.

Natasha se retrase. Diara găsi mânerul și când să o deschidă, scoase totuși un zgomot. Natasha se repezi și o prinse de mână.

— Sst! Ai grijă! îi șopti ea.

— Ok!

Încercând din nou, Diara se opri brusc: i se părea că aude un sforăit?!

— Ce este? șopti Natasha.

— Sst! își duse Diara un deget pe buze.

Și se iți. Descoperi că sub fereastra unde se aflau ele dormea un tânăr cu arma lângă el.

— Ce ai văzut? o iscodi Natasha nerăbdătoare.

Diara voi să se retragă, să îi spună Natashei ce văzuse, însă îi atrase atenția o luminiță roșiatică care se întrezărea printre copaci. Se uită mai bine și identifică silueta unui bărbat care stătea rezemat de tulpina unui copac și fuma. Diara se retrase respirând anevoie și îi povesti Natashei:

— Mai sunt doi, în afară de cei care joacă cărți pe verandă... spuse în șoaptă. Mai este unul printre copaci, cam la 20 de metri de aici, care fumează și unul doarme sub fereastra asta, îi arătă.

Natasha, aprigă de felul ei, voi să vadă, să se convingă, dar Diara o trase de mână.

— Nu, Natasha. Ne întoarcem la ușa principală. Ieșim pe acolo. Altfel, riscăm zadarnic...

Însă Natasha se smulse din mâna Diarei și se apropie de un dulap acoperit de o perdea. Trase de ea și descoperi multe rafturi cu veselă; farfurii, căni, pahare, tot ce mai găsi. Luă un teanc de farfurii și le puse pe masă, la îndemână. Diara nu înțelegea ce are de gând Natasha: simțea că intră în panică!

— Ce vrei să faci? se opri în fața Natashei.

— Diara, ascultă! Îl iei pe John și mergi spre ieșire. Spre ieșirea principală! Însă nu ieși până nu îți dau un semnal. Atunci eu voi crea o diversiune.

— Ce fel de diversiune?

— Voi arunca farfuriile afară, pe fereastra asta pentru a le atrage tuturor atenția în partea asta a casei!

— De ce să faci așa ceva? Ești nebună? Vrei să ne dai de gol?

— Să îi determinăm și pe cei de pe terasă care sunt înarmați să vină aici! răspuse Natasha. În acest fel vom putea ieși cu toții, însă când ajungem în pădure va trebui să ne descurcăm fiecare pe cont propriu. Spune-le și fetelor ce au de făcut.

Diara o privi lung cu durere și lacrimi în ochi:

— Diara, mult succes! îi șopti Natasha

— Eu te voi aștepta în pădure..., îi răspuse Diara. Noi ne-am înțeles să mergem împreună!

— Da, dar acum, nu știu!

— Eu te voi aștepta în pădure, repetă Diara.

— Bine!

— De fapt nu trebuie să mă aștepti! Vei ieși prima din casă, Diara. Tu ai un copil care trebuie protejat. Și după ce ieși, să fugi! Tare!

Diara se apropie de fata care-l adusese pe John și îl luă de mână.

— Ce vom face? se interesă fata cumva nedumerită, dar și curajoasă.

— După mine! îi răspuse Diara, care traducea instrucțiunile Natashei în senegaleză.

Ieșiră pe hol unde așteptau și celelalte:

— Pregătiți-vă! le zise în șoaptă Diara în timp ce ea, cu John de mână, se apropie de ușă.

Inima îi bătea nebunește. Se întoarse în spate voind să roage fetele să îi transmită Natashei că e gata.

— Și eu! îi răspuse aceasta.

Natasha se întoarse la masă de unde mai luă câteva farfurii, deschise fereastra făcând să intre un val de aer răcoros, parfumat de mirosul florilor. Închise ochii adulmecând. Lăcrimă, inspiră adânc, se rugă puțin și apoi aruncă farfuriile una câte una încercând să ajungă cât mai departe pentru a-i induce în eroare. Paznicul de sub geam nici nu și-a dat seama de unde se aude zgomotul. Strategia Natashei dăduse roade. Zgomotele produse le atrase atenția tuturor, inclusiv celor doi gardieni care jucau cărți pe terasă.

— Ce-i cu mascarada asta? zise unul dintre dintre ei privindu-l pe celălalt, apoi privindu-și ceasul de la mână.

Când și-au dat seama cam despre ce este vorba, aruncară cărțile și luându-și armele, merșeră în grabă după casă acolo unde se auzise gălăgia. Bineînțeles că se trezise și bărbatul care dormea sub fereastră și luându-și arma, alergă și el într-acolo, căutând pricina zgomotelor. În câteva clipe se adunară toți.

— Ce este? se întrebau unii pe alții încercând să se dezmeticească.

— Băieți, spuse unul dintre ei care se aplecase atrăgându-le tuturor atenția. Cineva a aruncat vesela!

— Dar... cum?

— Ce... cum?

— Adică ce-ai auzit?

— Farfuria! Așa mi s-a părut.

— Farfuria? De unde? ridică unul capul încercând să vadă.

Descoperi geamul deschis. Natasha se retrase dar perdeaua fâlfăia în răcoarea nopții, dând-o de gol. Cel care găsise farfuria spartă în pădure porni spre fereastră. În timpul acesta, la intrarea principală, Diara deschisese ușa cu grijă. Nu era nimeni, așa că ieși în fugă din casă ținându-l strâns pe John de mână. I-au urmat și celelalte fete. Natasha lăsă și ea totul și alergă spre ieșire orbecăind prin întuneric. Se împiedică de un preș. În spatele casei, un gardian zise:

— Se întâmplă ceva în casă! De acolo au fost aruncate, își dădu cu părerea, uitându-se în urma celui ajunsese deja la geam cu cioburile în mână și se ițea înăuntru.

Nu reuși să-și termine gândul, căci își auzi un camarad strigând:

— Hei! Aici! Fug fetele! Veniți aici!

Unul dintre paznici aflat mai la colțul casei se iți auzind gălăgie la intrare și văzuse fetele cum fugeau, una câte una, spre pădure.

— A fost o diversiune! Veniți aici! Repede! se panicase acela.

O identifică la lumina becului pe Natasha. Nervoși, băbații lăsară totul și fugiră după fete când văzură că le scapă în pădure; au strigat și au tras focuri de armă în urma lor. Pe una o nimeri în cap. Era fata care luase cu dânsa oala cu mâncare. Biata de ea, căzu secerată la pământ. Mai răniră una, în picior. Și aceasta căzu strigând de durere, ecoul strigătului său, urmărindu-le pe celelalte.

— Nu le împușcați! se auzi atunci un strigăt disperat de la etajul al doilea al casei. Prindeți-le vii! Și aduceți-le aici! E vina voastră, nemernicilor! Nu sunteți buni de nimic!

Era Cleopatra. Gălăgia o trezise și urmărea tragedia de la fereastră.

— Cum de s-a întâmplat una ca asta? Îl vreau pe vinovat! striga stăpâna casei.

Odată ce se dezlănțuise coșmarul, fetele erau pe cont propriu, așa cum stabiliseră dintru început. Una dintre ele tocmai traversa curtea. Era fata căreia Natasha îi dăduse un pistol, dar în învălmășeala aceea îl scăpase din mână. Încercând să îl recupereze, dădu peste tânăra rănită în picior.

— - Ajută-mă! Te implor, nu mă lăsa! se ruga aceea.

Însă fata luă pistolul și trecu mai departe. Din spatele ei se apropia în fugă Natasha. Spre deosebire de prima, aceasta se opri și se aplecă să o ajute pe fata rănită. Numai că atunci când voi să